

การตั้งทนายความให้จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ บัญญัติว่า “ในคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือในคดีที่จำเลยมีอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่ถูกฟ้องต่อศาล ก่อนเริ่มพิจารณาให้ศาลถามจำเลยว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีก็ให้ศาลตั้งทนายความให้

★ ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มพิจารณาให้ศาลถามจำเลยว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและจำเลยต้องการทนายความ ก็ให้ศาลตั้งทนายความให้

★ ให้ศาลจ่ายเงินรางวัลและค่าใช้จ่ายแก่ทนายความที่ศาลตั้งตามมาตรานี้ โดยคำนึงถึงสภาพแห่งคดีและสถานะทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมกำหนดโดยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง”

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

๑. การตั้งทนายความให้จำเลย

(๑.๑) คดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือในคดีที่จำเลยมีอายุไม่เกิน ๑๘ ปี ในวันที่ถูกฟ้องต่อศาล (มิใช่ในวันที่จำเลยกระทำความผิดและมีใช้กรณีจำเลยบรรลุนิติภาวะด้วยการสมรสด้วย)

❖ ก่อนเริ่มพิจารณาศาลต้องถามจำเลยว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีก็ให้ศาลตั้งให้ โดยกฎหมายกำหนดเชิงบังคับศาลว่าต้องตั้งทนายให้จำเลย แม้จำเลยจะไม่ต้องการทนายก็ตาม (ฎีกาที่ ๓๑๓๓/๒๕๕๑, ๗๗๐๑/๒๕๔๓)

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๓๖๖/๒๕๓๔

คดีที่มีโทษประหารชีวิต ถ้าจำเลยไม่มีทนาย ศาลต้องตั้งทนายให้ โดยไม่ต้องคำนึงว่าจำเลยต้องการทนายหรือไม่ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ ทั้งนี้เพื่อให้ความคุ้มครองแก่จำเลยในคดีที่มีโทษประหารชีวิต เมื่อศาลตั้งทนายให้แล้วแต่จำเลยไม่ต้องการทนายก็เป็นเรื่องของจำเลย การที่ศาลชั้นต้นไม่ตั้งทนายให้จำเลย จึงเป็นการพิจารณาที่ไม่ชอบ

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๒) คดีที่มีอัตราโทษจำคุก

📖 ก่อนเริ่มพิจารณาศาลต้องถามจำเลยว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและจำเลยต้องการ จึงอยู่ในบังคับที่ศาลต้องตั้งทนายให้

📖 แต่ถ้าศาลถามแล้วจำเลยไม่ต้องการทนาย ศาลชอบที่จะดำเนินคดีต่อไปได้โดยชอบ (ฎีกาที่ ๓๖๕๔/๒๕๔๕ และที่ ๑๒๒๕/๒๕๖๖)

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๒๒๕/๒๕๖๖

ก่อนเริ่มพิจารณาคดีศาลชั้นต้นสอบถามจำเลยเรื่องทนายความแล้วจำเลยแถลงไม่ต้องการ ศาลจึงอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟัง จำเลยให้การรับสารภาพและรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษซึ่งเป็นกรณีที่ ต้องบังคับตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ วรรคสอง อันเป็นการกำหนดรายละเอียดของสิทธิไว้ชัดแจ้งเช่นเดียวกับการคุ้มครองสิทธิตามกฎหมาย เมื่อจำเลยแถลงไม่ต้องการทนายความและให้การรับสารภาพตามฟ้อง ศาลชั้นต้นได้บันทึกคำให้การจำเลยไว้ ย่อมไม่มีกรณีที่ศาลชั้นต้นต้องตั้งทนายความให้จำเลย

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๒.๑) คดีอาญาจะมีอัตราโทษจำคุกเบา
แค่ไหน แม้จะเป็นคดีที่อยู่ในการพิจารณา
ของศาลแขวง ศาลก็ต้องปฏิบัติตาม
ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ วรรคสอง (ฎีกาที่
๕๒๖๐/๒๕๔๘ และที่ ๖๓๒๗/๒๕๔๘)

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๕๒๖๐/๒๕๔๘

ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงฯ มาตรา ๔ และ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ วรรคสอง เป็น
บทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองแก่จำเลยในการพิจารณาคดีของศาล คดีนี้เป็นคดีที่มี
อัตราโทษจำคุก เมื่อจำเลยไม่มีและแถลงต้องการทนายความ จึงเป็นหน้าที่ศาล
ชั้นต้นที่ต้องตั้งทนายความให้ก่อนเริ่มพิจารณา การที่ศาลชั้นต้นดำเนินคดีไปโดย
จำเลยไม่มีทนายความแล้วพิพากษาลงโทษจำเลย จึงเป็นเรื่องที่ศาลชั้นต้นมิได้
ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกระบวนการพิจารณาอันเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ ปัญหา
ดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องความสงบเรียบร้อยแม้จำเลยไม่ได้
ยกขึ้นอุทธรณ์หรือฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้โดยให้ศาลชั้นต้น
ดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาใหม่ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๐๘ (๒) ประกอบ
มาตรา ๒๒๕

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๒.๒) คดีมีระวางโทษปรับเพียงสถานเดียว ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ศาลต้องสอบถามว่าจำเลยต้องการทนายหรือไม่ และหากแม้ศาลตั้งทนายให้จำเลยตามที่ร้องขอ ทนายจำเลยที่ศาลตั้งให้นี้ ก็ไม่มีสิทธิขอรับเงินค่าทนายความ

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๕๖๕๐/๒๕๖๗

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ มีเจตนารมณ์เพื่อให้จำเลยมีทนายความช่วยเหลือไม่เสียเปรียบในการต่อสู้คดีเฉพาะคดีที่เป็นความผิดมีอัตราโทษประหารชีวิตหรือจำคุก อันเป็นการให้โอกาสจำเลยในการต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่เท่านั้น เมื่อคดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓, ๑๕๗ ซึ่งมีระวางโทษปรับเพียงสถานเดียว ศาลจึงไม่มีอำนาจสั่งจ่ายเงินตามคำร้องของผู้ร้อง กรณีไม่อาจนำ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ มาเทียบเคียงเพื่อจ่ายเงินรางวัลทนายความให้แก่ผู้ร้อง ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิขอรับเงินรางวัลทนายความ

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๒.๓) ความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล ศาลไม่จำเป็นต้องสอบถามผู้ถูกกล่าวหาเรื่องทนายความและตั้งทนายความให้ผู้ถูกกล่าวหา

ฎีกาที่ ๔๕๒๓/๒๕๕๓

บทบัญญัติเรื่องละเมิดอำนาจศาลเป็นกฎหมายพิเศษที่ศาลมีอำนาจค้นหาความจริงได้โดยการไต่สวนและไม่จำเป็นต้องกระทำต่อหน้าจำเลยดังเช่นการพิจารณาคดีอาญาทั่วไป จึงไม่อาจนำป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ วรรคสอง มาใช้บังคับได้ ศาลจึงไม่จำเป็นต้องสอบถามผู้ถูกกล่าวหาเรื่องทนายความและตั้งทนายความให้ผู้ถูกกล่าวหาตามบทบัญญัติดังกล่าว

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๒.๔) หากข้อไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการถามทนายความเป็นเรื่องเล็กน้อยมิได้กระทบต่อความยุติธรรม ศาลสูงอาจไม่จำเป็นต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นดำเนินการใหม่ก็ได้

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๘๒๘๓/๒๕๕๕

เจตนารมณ์ของ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ วรรคสอง เพื่อให้จำเลยมีทนายความช่วยเหลือในการต่อสู้คดีที่มีอัตราโทษจำคุก แม้ก่อนศาลชั้นต้นอ่านและอธิบายฟ้องและสอบคำให้การจำเลย ศาลชั้นต้นไม่ได้ถามจำเลยว่ามีทนายความหรือไม่ แต่ในวันนัดฟังคำพิพากษา จำเลยได้แต่งตั้งทนายความและทนายจำเลยก็ได้ทำหน้าที่ทนายจำเลยตลอดมาจนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาโดยไม่ปรากฏว่าจำเลยเสียเปรียบในเชิงคดี ทั้งมิได้เปลี่ยนแปลงคำให้การของจำเลยแต่ประการใด ถือได้ว่าจำเลยยังคงให้การรับสารภาพ คดีจึงไม่มีเหตุจำเป็นต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นสอบจำเลยเรื่องทนายความ

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๔๔๖๐/๒๕๔๖

การที่ศาลชั้นต้นสอบถามคำให้การจำเลยโดยไม่ได้สอบถามเรื่องทนายเสียก่อนแม้กระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นจะไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ แต่ในวันสืบพยานโจทก์นัดแรกจำเลยได้แต่งตั้งทนายความเข้ามาว่าต่างให้ และทนายความของจำเลยยังแก้ต่างให้จำเลยทุกนัดจนเสร็จคดี ฉะนั้น จำเลยจึงมีทนายความดำเนินคดีให้แล้ว กรณีไม่มีเหตุจำเป็นที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๐๘ (๒)

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๒.๕) กรณีที่ศาลออกหมายจำคุกคดีถึงที่สุดไปนานแล้ว การยื่นสำนวนเพื่อให้จำเลยมีทนายความอาจจะทำให้จำเลยเสียสิทธิในฐานะนักโทษเด็ดขาดไป ทั้งการให้จำเลยมีทนายความก็ไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลง ศาลสูงอาจไม่เห็นจำเป็นต้องยื่นสำนวนก็ได้ (ฎีกาที่ ๓๒๗๕/๒๕๕๐)

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๒.๖) แม้ในสำนวนไม่ปรากฏใบแต่งตั้งทนาย แต่ทนายจำเลยได้ดำเนินกระบวนการพิจารณาตลอดมา ถือได้ว่าจำเลยแต่งตั้งทนายความแล้ว ศาลสูงไม่จำเป็นต้องยื่นสำนวน (ฎีกาที่ ๕๗๖๔/๒๕๕๐)

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๓) คำว่า “ก่อนเริ่มพิจารณา” หมายถึง ก่อนเริ่มพิจารณาเนื้อหาของความผิด

ฎีกาที่ ๘๕๑/๒๕๐๕ (ปชญ)

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ บัญญัติให้ศาลสอบถามจำเลยเรื่องทนายถ้าจำเลยไม่มีทนายและจำเลยต้องการ ก็ให้ศาลตั้งทนายให้จำเลยเสียก่อนเริ่มพิจารณา การถามคำให้การจำเลยก็เป็นการพิจารณา ถ้าศาลสอบถามคำให้การจำเลยก่อนสอบถามเรื่องทนายก็ย่อมเป็นการไม่ชอบ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่ในเมื่อศาลฎีกาเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควรที่จะให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่ ...

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

... ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ บัญญัติขึ้นเพื่อให้จำเลยมีทนายต่อสู้คดีที่เป็นความผิดอุกฉกรรจ์มีอัตราโทษจำคุกตามที่ระบุไว้ มิใช่หมายความว่ารวมถึงโทษที่จำเลยจะพึงได้รับจากการเพิ่มโทษฐานไม่ขัดหลาบด้วย การที่จำเลยจะถูกเพิ่มโทษหรือไม่เป็น คนละส่วน กับกรณีความผิดที่จำเลยถูกฟ้องร้อง ฉะนั้นแม้จำเลยจะให้การก่อนที่ศาลสอบถามจำเลยเรื่องทนาย คำให้การนั้นก็ไม่ได้เสียไปทั้งตามรูปคดีก็ไม่มีเหตุน่าสงสัยว่าคำให้การของจำเลยในข้อนี้จะไม่เป็นความจริง คำรับของจำเลยในข้อเคยต้องโทษและพ้นโทษ จึงรับฟังเพื่อเพิ่มโทษจำเลยได้

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๔) หากจำเลยแถลงไม่ต้องการทนายความแล้ว แต่เมื่อถึงวันนัดพิจารณาจำเลยต้องการทนายความ ย่อมเป็นหน้าที่ศาลต้องตั้งทนายความให้จำเลย

ฎีกาที่ ๒๐๖๗/๒๕๒๐

ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่ ๑๐ ปีขึ้นไปนั้น แม้ในวันสอบถามคำให้การจำเลยได้แถลงว่าจะหาทนายเอง แต่เมื่อถึงวันสืบพยานโจทก์ จำเลยหาทนายไม่ได้และแถลงขอให้ศาลหาทนายให้กับขอเลื่อนการพิจารณาไป ศาลก็ชอบที่จะตั้งทนายให้จำเลยและสั่งเลื่อนการพิจารณาไปก่อน การที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่อนุญาตให้จำเลยเลื่อนคดีแล้วสืบพยานโจทก์จำเลยไปจนเสร็จสิ้นโดยจำเลยไม่มีทนายแก้ต่างนั้นเป็นการไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณา

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๕) หากศาลไม่ตั้งทนายความให้จำเลยตามที่ร้องขอ แต่ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไป เช่นนี้ จำเลยต้องร้องขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบภายในกรอบเวลาที่กฎหมายกำหนด

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๘๖๐/๒๕๕๓

จำเลยขอให้ศาลชั้นต้นแต่งตั้งทนายความให้ตลอดมาจนกระทั่งสืบพยานจำเลยเสร็จ แต่ศาลชั้นต้นก็ไม่ได้แต่งตั้งทนายความให้ ซึ่งหากจำเลยเห็นว่าการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ วรรคสอง จำเลยต้องยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องเพื่อให้ศาลชั้นต้นเพิกถอนกระบวนการพิจารณาดังกล่าวไม่ช้ากว่า ๘ วัน นับแต่วันทราบกระบวนการพิจารณานั้นตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๗ ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ แต่จำเลยยื่นคำร้องเมื่อพ้นระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด คำร้องของจำเลยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๖) ผลจากการเพิกถอนการพิจารณาที่ผิดระเบียบบ ต้องดำเนินการใหม่เพื่อให้จำเลยมีทนายความตั้งแต่แรก จะตั้งทนายความหลังจากสืบพยานโจทก์ไปแล้วหรือให้ทนายจำเลยถามค้านพยานโจทก์ที่สืบไปแล้วไม่ได้ (ฎีกาที่ ๙๐๐๑/๒๕๔๗ และที่ ๘๓๖๖/๒๕๔๔)

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

(๑.๓) ศาลสูงจะแก้ไขข้อผิดพลาดที่ศาลชั้นต้นไม่ได้สอบถามจำเลยเรื่องทนาย โดยจดยางงานให้ศาลชั้นต้นสอบถามจำเลยใหม่แล้วส่งสำนวนคืนศาลสูงเพื่อพิจารณาพิพากษาไม่ได้ (ฎีกาที่ ๓๔๔/๒๕๔๕)

การตั้งทนายความให้จำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๓๔๔/๒๕๔๕

โจทก์ฟ้องคดีที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปี และปรับไม่เกิน ๖,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับแต่ในการพิจารณาคดีก่อนถามคำให้การจำเลย ศาลชั้นต้นมิได้สอบถามจำเลยเรื่องทนายความตามป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๓ วรรคสอง จึงเป็นเรื่องที่ศาลชั้นต้นมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายบัญญัติดังกล่าว อันเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ และทำให้จำเลยเสียเปรียบ แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ มีคำสั่งในรายงานกระบวนการพิจารณาให้ศาลชั้นต้นสอบถามจำเลยเรื่องทนายความแล้วให้ส่งสำนวนคืนศาลอุทธรณ์ภาค ๘ เพื่อพิจารณาพิพากษา ก็ไม่อาจแก้ไขกระบวนการพิจารณาที่เสียไปแล้วตั้งแต่ต้นให้กลับมาเป็นชอบด้วยกฎหมายได้ ศาลฎีกาให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาและพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

๒. การสอบถามคำให้การจำเลย

(๒.๑) ศาลต้องสอบถามเรื่องทนายความ ก่อนสอบถามคำให้การจำเลย หากศาลมิได้ สอบถามเรื่องทนายจำเลย แต่ก้าวล่วงไปถึง การพิจารณาสอบถามคำให้การของจำเลยไป เลย เป็นการมิชอบ (ฎีกาที่ ๓๐๑๗/๒๕๔๑)

(๒.๒) จำเลยแถลงรับข้อเท็จจริงที่ไม่ใช่เนื้อหา ความผิดก่อนสอบถามเรื่องทนายความ ชอบที่ ศาลจะรับฟังได้ ไม่มีเหตุที่ศาลสูงต้องย้อน ถำนวน

✱ สอบถามเรื่องวันที่จำเลยพ้นโทษ หรือเคย ต้องโทษมาก่อน (ฎีกาที่ ๑๕๕/๒๕๑๑ และที่ ๘๓๒/๒๕๐๕)

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

(๒.๓) แม้ศาลชั้นต้นพลั้งพลาดมิได้สอบถามคำให้การจำเลย แต่ในชั้นสืบพยาน จำเลยเบิกความว่าไม่ได้ทำผิด ย่อมถือว่าจำเลยปฏิเสธ ศาลสูงไม่จำเป็นต้องย้อนสำนวน (ฎีกาที่ ๔๖๕/๒๕๐๕)

(๒.๔) ศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟัง เมื่อจำเลยให้การแล้ว แม้ต่อมาจะมีการเลื่อนการพิจารณาออกไปและจำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่ ศาลก็ไม่จำเป็นต้องอ่านและอธิบายฟ้องกับสอบถามคำให้การจำเลยซ้ำอีก

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๓๖๑/๒๕๖๔

ในวันนัดสอบคำให้การและตรวจพยานหลักฐาน ศาลชั้นต้นได้อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังและสอบถามคำให้การแล้ว จำเลยให้การปฏิเสธ แม้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้เลื่อนการตรวจพยานหลักฐานและสอบคำให้การออกไป ศาลชั้นต้นไม่จำเป็นต้องอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังและสอบถามคำให้การซ้ำอีก ส่วนที่จำเลยยื่นคำให้การขอถอนคำให้การเดิมที่ปฏิเสธแล้วให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า “สำเนาให้โจทก์ รับเป็นคำให้การของจำเลย” มีผลเป็นการอนุญาตให้จำเลยถอนคำให้การเดิมที่ปฏิเสธ และจำเลยให้การใหม่เป็นรับสารภาพ โดยมีต้องสอบถามคำให้การต่อหน้าโจทก์จำเลยอีก

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

(๒.๕) คดีอาญาจำเลยมีหน้าที่นำพยานมาสืบภายหลัง จึงไม่จำเป็นต้องซักค้านพยานโจทก์ไว้ก่อนเหมือนกับในคดีแพ่งตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๘๕ ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ (ฎีกาที่ ๘๓๑๔/๒๕๔๕)

(๒.๖) คดีความผิดต่อส่วนตัว เป็นหน้าที่โจทก์นำสืบให้ เห็นว่ามีการร้องทุกข์หรือยื่นฟ้องภายใน ๓ เดือน นับแต่วันรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำผิด แม้จำเลยจะมีได้ ให้การต่อสู้เรื่องอายุความก็ตาม (ฎีกาที่ ๑๐๓๕/๒๕๔๐)

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

(๒.๗) คำให้การของจำเลยที่ต่อสู้ว่าการกระทำของตนนั้นมีลักษณะที่กฎหมายยกเว้นความผิด ยกเว้นโทษ ย่อมถือเป็นคำให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์ทั้งสิ้น (ฎีกาที่ ๑๓๒๐/๒๕๑๓)

(๒.๘) โจทก์ฟ้องลักทรัพย์หรือรับของโจร หากจำเลยให้การรับสารภาพ ต้องชี้แจงว่ารับสารภาพในข้อหาใด โดยถือเป็นหน้าที่ของศาลที่ต้องสอบถามให้ชัดเจน (ฎีกาที่ ๘๘๕๘/๒๕๕๕)

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๖๐๐๓/๒๕๕๓

เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งประทับฟ้องคดีโจทก์ไว้พิจารณา ศาลชั้นต้นมีหน้าที่อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟัง และถามว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไรบ้าง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรฐานหนึ่ง ศาลชั้นต้นอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังแล้ว จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นต้องสอบถามด้วยว่าจำเลยจะให้การรับสารภาพฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร แล้วพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดนั้น แต่ศาลชั้นต้นมิได้สอบถามให้ชัดแจ้งกลับพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์ โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยให้การรับสารภาพในความผิดฐานดังกล่าว การดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นในส่วนนี้จึงไม่ชอบ และมีผลให้กระบวนการพิจารณาถัดมา ตลอดจนคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๕ จึงไม่ชอบไปด้วย

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

หมายเหตุ แต่ถ้ามีความชัดเจนว่าจำเลยรับสารภาพในข้อหาใด ย่อมรับฟังได้ว่าจำเลยให้การรับสารภาพในข้อหา นั้น

ฎีกาที่ ๕๘๘๘/๒๕๕๘

แม้คำให้การจำเลย มีข้อความว่า จำเลยรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ทั้งสิ้น โดยไม่ได้ระบุว่าจำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาลักทรัพย์หรือข้อหา รับของโจรก็ตาม แต่ศาลชั้นต้นได้สอบคำให้การจำเลยดังกล่าวแล้ว โดยศาลชั้นต้นได้บันทึกไว้ที่ด้านบนซ้ายของคำให้การจำเลยว่า สอบจำเลยแล้วยืนยันให้การรับสารภาพข้อหาลักทรัพย์ นอกจากนี้ศาลชั้นต้นได้อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟัง จำเลยให้การรับสารภาพข้อหาลักทรัพย์ แต่ให้การปฏิเสธข้อหา รับของโจร โดยจำเลยลงลายมือชื่อไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาด้วย กรณีจึงฟังได้ว่าจำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาลักทรัพย์

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

(๒.๕) โจทก์ฟ้องลักทรัพย์หรือรับของโจร หากจำเลยรับสารภาพฐานใดฐานหนึ่งแล้ว โจทก์จะขอสืบหรืออุทธรณ์ฎีกาว่าจำเลยกระทำผิดอีกฐานหนึ่งไม่ได้ (ฎีกาที่ ๑๕๕๓/๒๕๑๕ (ปชญ))

 การที่โจทก์ฟ้องฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร แสดงว่าหากจำเลยรับในข้อหาใดแล้ว โจทก์ย่อมพอใจ ฉะนั้น ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาของโจรแล้ว โจทก์จะมาขอสืบพยานอีกว่าจำเลยกระทำผิดฐานลักทรัพย์อีกไม่ได้

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๓๖๓๕/๒๕๔๓

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรฐานใดฐานหนึ่งเมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยฐานรับของโจรต้องถือว่าศาลได้พิพากษาลงโทษจำเลยเต็มตามความประสงค์ของโจทก์แล้ว โจทก์ย่อมไม่อาจฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์เพื่อขอให้ลงโทษจำเลยเป็นอย่างอื่นได้อีก และเมื่อคดีเป็นอันยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ว่าจำเลยกระทำผิดฐานรับของโจร จำเลยจึงต้องรับผิดชอบเงินที่จำเลยรับไว้ใน การกระทำผิดฐานรับของโจรและยังไม่ได้คืนให้แก่ผู้เสียหายเท่านั้นหาใช่ต้องคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินตามฟ้องไม่ การที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้จำเลยคืนเงินจำนวนเต็มตามฟ้องให้แก่ผู้เสียหายนั้นยังไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไข

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

(๒.๑๐) ศาลสอบคำให้การจำเลยไม่ตรงตามเวลาที่กำหนดนัด ไม่
มีผลทำให้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ฎีกาที่ ๒๐๓๘/๒๕๔๕

ศาลชั้นต้นนัดพร้อมเพื่อสอบคำให้การจำเลยเวลา ๙.๐๐ น. แต่
เลื่อนมาสอบคำให้การในเวลา ๑๓.๓๐ น. แม้ไม่ได้จัดรายงาน
กระบวนการพิจารณา แต่ศาลชั้นต้นก็ดำเนินกระบวนการพิจารณาในเวลา
๑๓.๓๐ น. ต่อหน้าจำเลย โดยได้อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลย
ฟัง และถามจำเลยว่ากระทำผิดจริงหรือไม่ แล้วจัดรายงานกระบวนการ
พิจารณาไว้ ถือได้ว่าได้ปฏิบัติตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๒ โดยชอบ
แล้ว ...

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

... ทั้งคดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำผิดฐานลักทรัพย์หรือรับ
ของโจร ซึ่งมีใช้ความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำ
ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้นเมื่อ
จำเลยให้การรับสารภาพฐานรับของโจร ศาลย่อมพิพากษา
โดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปได้ตามมาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง
ฉะนั้นการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นตั้งแต่เวลา
๑๓.๓๐ น. แม้ทนายจำเลยที่จำเลยเตรียมไว้ได้เดินทาง
กลับไปเสียก่อนก็ตาม ก็หาไม่ผลให้การดำเนินกระบวนการ
พิจารณาของศาลไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

(๒.๑๑) การสืบพยานบุคคลไว้ก่อนตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๓๗ ทวิ ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุมตัว ย่อมอยู่ในบังคับมาตรา ๑๗๓ ที่ก่อนเริ่มสืบพยานดังกล่าว ให้ศาลถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ด้วย ถ้าสอบถามผู้ต้องหาแล้วแสดงว่าไม่ได้ต้องการทนายความ การสืบพยานผู้เสียหายก่อนฟ้องคดีต่อศาลย่อมเป็นไปโดยชอบแล้ว

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๗๕๗/๒๕๔๕

ป.วิ.อ. มาตรา ๒๓๗ ทวิ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๒ พยานบุคคลที่กำหนดให้ศาลชั้นต้นที่ได้รับคำร้องจากพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนให้สืบพยานก่อนฟ้องคดีต่อศาล เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าพยานบุคคลซึ่งจะต้องนำมาสืบในภายหน้าจะเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร ยากแก่การนำมาสืบ **ดังนี้ การสืบพยานผู้เสียหายดังกล่าวจึงไม่อยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๑๗๒ วรรคสอง (อ่านและอธิบายฟ้อง) และก่อนสืบพยานศาลก็ได้สอบถามผู้ต้องหาแล้วแสดงว่าไม่ได้ต้องการทนายความ การสืบพยานผู้เสียหายก่อนฟ้องคดีต่อศาลจึงเป็นไปโดยชอบแล้ว**

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

(๒.๑๒) จำเลยยื่นคำให้การปฏิเสธ แต่ศาล
ยังไม่ได้สอบคำให้การ ต่อมาจำเลยได้แต่ง
ทนายผู้คดีแล้วยื่นคำให้การรับสารภาพ
ตามฟ้อง เมื่อศาลสอบคำให้การฉบับหลัง
แล้ว จำเลยจะกลับอ้างคำให้การปฏิเสธ
ตามฉบับแรกไม่ได้ (ฎีกาที่ ๒๖๓/๒๕๕๑)

การสอบคำให้การจำเลย (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๖๓/๒๕๕๑

จำเลยที่ ๒ ยื่นให้การว่าจำเลยที่ ๒ ไม่ทราบว่าจำเลยที่ ๑ มี
พฤติการณ์จำหน่ายยาเสพติดให้โทษ แต่ศาลชั้นต้นยังไม่ได้สอบ
คำให้การจำเลยที่ ๒ ดังกล่าว ต่อมาจำเลยที่ ๒ แต่งตั้งทนายความผู้
คดี โดยทนายจำเลยที่ ๒ เรียงและพิมพ์คำให้การจำเลยที่ ๒ ใหม่ มี
ข้อความว่า จำเลยที่ ๒ ขอให้การรับสารภาพตามฟ้อง จำเลยที่ ๒
ลงลายมือชื่อไว้ด้วย ศาลชั้นต้นสอบคำให้การดังกล่าวแล้ว จำเลยที่
๒ ยืนยันตามคำให้การนี้ ดังนี้ จำเลยที่ ๒ จะนำคำให้การฉบับแรก
มาอ้างเพื่อให้ศาลฟังว่าจำเลยที่ ๒ ไม่ทราบว่าจำเลยที่ ๑ มี
พฤติการณ์จำหน่ายยาเสพติดให้โทษหาได้ไม่

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ บัญญัติว่า “ในชั้นพิจารณา ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ศาลจะพิพากษา โดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ เว้นแต่คดีที่มีข้อหา ในความผิดซึ่งจำเลยรับสารภาพนั้นกฎหมายกำหนด อัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษ สถานที่หนักกว่านั้น ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะ พอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ในคดีที่มีจำเลยหลายคน และจำเลยบางคนรับสารภาพ เมื่อศาลเห็นสมควรจะ สั่งจำหน่ายคดี สำหรับจำเลยที่ปฏิเสธ เพื่อให้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ปฏิเสธนั้น เป็น คดีใหม่ภายในเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้”

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

๑. คดีที่อยู่ในเกณฑ์ต้องสืบพยานโจทก์
ประกอบคำรับสารภาพของจำเลย

 กฎหมายกำหนดว่าต้องเป็นคดีที่มี
ข้อหาในความผิดซึ่งมีอัตราโทษอย่างต่ำให้
จำคุกตั้งแต่ ๕ ปีขึ้นไป หรือ โทษสถานที
หนักกว่านั้น

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๑.๑) มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง ไม่ได้สนใจโทษขั้นสูง แต่บังคับศาล
ให้สืบประกอบคำรับสารภาพเฉพาะคดีอาญาที่กฎหมายกำหนด
โทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ ๕ ปี ขึ้นไป หากไม่มีโทษขั้นต่ำ ก็ต้อง
เป็นโทษสถานที่หนักกว่านั้น (เช่น โทษจำคุกตลอดชีวิต หรือ
ประหารชีวิตสถานเดียว เพราะโทษประเภทนี้ไม่มีขั้นต่ำ)

 ดังนั้น หากเป็นคดีไม่มีโทษขั้นต่ำและไม่ใช้โทษใน
สถานที่หนักกว่านั้น ไม่ว่าคดีนั้นจะมีอัตราโทษขั้นสูงหนัก
เพียงใด ย่อมไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลต้องสืบพยานโจทก์
ประกอบคำรับสารภาพของจำเลย

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

เช่น ความผิดฐานมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตาม พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา ๗, ๗๒ มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๑๐ ปี เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลยอมพิพากษาโดยไม่ต้องสืบพยานได้

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๖๕๘/๒๕๖๓

คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร... เมื่อความผิดที่โจทก์ฟ้องมิใช่ข้อหาในความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น จึงไม่อยู่ในบังคับที่ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพในความผิดฐานลักทรัพย์ตามฟ้องจริง โจทก์จึงไม่ต้องนำพยานเข้าสืบ และศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามคำรับสารภาพดังกล่าวได้

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๓๖๑/๒๕๖๔

เมื่อความผิดที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามป.อ. มาตรา ๒๖๗ และ พ.ร.บ. บัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๔ (๑) (ที่แก้ไขใหม่) และ จำเลยให้การรับสารภาพนั้น กฎหมายมิได้กำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้ จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น ศาลจึงพิพากษาคดี โดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง ทั้งการสืบเสาะและพินิจจำเลยเป็นดุลพินิจของศาล เมื่อเห็นว่าการ สืบเสาะและพินิจไม่เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาพิพากษา เนื่องจาก จำเลยได้ให้ข้อเท็จจริงตามคำร้องประกอบคำให้การรับสารภาพเพียงพอ แล้ว หาใช่ศาลจำต้องสั่งให้มีการสืบเสาะพินิจจำเลยทุกกรณีไปไม่

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๑.๒) คดีที่มีอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกไม่ถึง ๕ ปี แม้ในที่สุดแล้วศาลจะ ลงโทษจำคุกเกิน ๕ ปี ก็ไม่ต้องสืบประกอบคำรับสารภาพ

ฎีกาที่ ๒๐๒/๒๕๓๖

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง ถือเอาอัตราโทษอย่างต่ำตามที่กฎหมาย บัญญัติไว้ให้จำคุกตั้งแต่ ๕ ปีขึ้นไป หรือโทษสถานที่หนักกว่านั้นเป็นเกณฑ์ที่ ศาลจะต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงจึงจะ พิพากษาลงโทษจำเลยได้ คดีนี้มีอัตราโทษอย่างสูงจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี และปรับ ไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท โดยไม่มีอัตราโทษอย่างต่ำ การที่ศาลลงโทษจำคุก ๖ ปี ลดแล้วเหลือ ๓ ปี เป็นกรณีที่ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษที่จำเลยจะต้อง รับ มิใช่เป็นโทษที่กฎหมายกำหนดว่าจำคุกตั้งแต่ ๕ ปีขึ้นไปเมื่อจำเลยให้การ รับสารภาพ ศาลจึงพิพากษาลงโทษจำเลยได้โดยไม่ต้องสืบพยานโจทก์

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๓๔๕/๒๕๖๖

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง มิได้ถือเอาอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายบัญญัติเป็นข้อสำคัญ แต่ถือเอาอัตราโทษอย่างต่ำจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปเป็นเกณฑ์ **กล่าวคือ** ในความผิดฐานใดที่มีอัตราโทษอย่างต่ำจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป หรือความผิดที่มีโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือโทษประหารชีวิตสถานเดียว แม้จำเลยให้การรับสารภาพ กฎหมายก็บังคับให้ศาลต้องพิเคราะห์พิจารณาใจทักจนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงจึงจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ ...

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

... คดีนี้เมื่อขอหาความผิดตามที่โจทก์ฟ้องมีอัตราโทษอย่างสูงจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีหกเดือนถึงสิบปีหกเดือน ถึงแม้โทษจำคุกสิบปีหกเดือนนี้จะเป็นโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกห้าปีแต่ก็เป็นอัตราโทษอย่างสูง ส่วนอัตราโทษอย่างต่ำในความผิดฐานนี้ให้จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีหกเดือนขึ้นไป ซึ่งศาลอาจลงโทษจำคุกจำเลยต่ำกว่าโทษจำคุกสิบปีหกเดือนลงมาถึงจำคุกหนึ่งปีหกเดือนก็ได้ การที่ศาลชั้นต้นวางโทษจำคุกจำเลย ๖ ปี แล้วลดโทษให้กึ่งหนึ่งเนื่องจากจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง จึงพิพากษาลงโทษจำคุก ๓ ปี โดยไม่ได้สืบพยานโจทก์ประกอบคำให้การรับสารภาพของจำเลยนั้น ย่อมชอบด้วยกฎหมายแล้ว

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๑.๓) คดีที่จำเลยเป็นเด็ก (ไม่ว่าจะเป็นเด็กอายุเกินกว่า ๑๕ ปี แต่ต่ำกว่า ๑๘ ปี ตาม ป.อ. มาตรา ๗๕ หรืออายุตั้งแต่ ๑๘ ปี แต่ยังไม่เกิน ๒๐ ปี ตาม ป.อ. มาตรา ๗๖) ให้พิจารณาอัตราโทษตามกฎหมายเป็นข้อสำคัญ มิใช่พิจารณาโทษที่ศาลลงแก่จำเลย (ฎีกาที่ ๕๔/๒๕๓๘)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๖๒๐๓/๒๕๓๕

คดีที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ ๕ ปี ขึ้นไป เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลต้องพึงพยานใจที่จหนักกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง แม้จำเลยมีอายุ ๑๗ ปีเศษ และถ้าศาลเห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้ตาม ป.อ. มาตรา ๗๖ ก็ยังคงเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องสืบพยานให้ได้ความถึงการกระทำผิดของจำเลย เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพและศาลชั้นต้นให้ดสืบพยานแล้วให้เลื่อนไปนัดฟังคำพิพากษาโจทก์มิได้โต้แย้งคำสั่งศาลชั้นต้นคงแต่อุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ลงโทษจำเลยในสถานหนักเท่านั้น ถือว่าโจทก์ไม่ตั้งใจสืบพยานให้เห็นว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ย่อมลงโทษจำเลยไม่ได้ และเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๑.๔) กรณีที่โจทก์ฟ้องจำเลยไม่เต็มข้อหา เช่น ฟ้องฐานพยายาม หรือฐานสนับสนุน ต้องคิดลด อัตราโทษลงมาก่อน (ลง ๒ ใน ๓ เท่ากับลดอัตรา โทษลง ๑ ใน ๓ ก่อน) เพื่อพิจารณาว่าอัตราโทษ หลังจากลดโทษแล้วยังอยู่ในเกณฑ์ต้องสืบ ประกอบหรือไม่ (ฎีกาที่ ๘๖๔๒/๒๕๔๒)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๘๖๔๒/๒๕๔๒

โจทก์ฟ้องกล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๙ วรรคสาม (ซึ่งทรัพย์สินเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กาย หรือจิตใจ จำคุกตั้งแต่ ๑๕ ปี ถึง ๒๐ ปี และปรับตั้งแต่สามแสน บาทถึงสี่แสนบาท) ประกอบด้วยมาตรา ๘๐ ซึ่งกฎหมายกำหนด อัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป แม้จำเลยจะให้การ รับสารภาพตามฟ้องในชั้นพิจารณาคดีของศาลชั้นต้นศาลก็ต้อง พิจารณาโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง จึงจะ พิพากษาลงโทษจำเลยได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๑.๕) ข้อหาความผิดในขณะฟ้องและจำเลยให้การรับสารภาพนั้น มีอัตราโทษที่ต้องสืบพยานประกอบ หากระหว่างพิจารณามีกฎหมายแก้อัตราโทษจำคุกใหม่เป็นอย่างต่ำจำคุกไม่ถึง ๕ ปี หรือไม่มีอัตราโทษขั้นต่ำ ซึ่งทำให้ไม่ต้องสืบพยานหลักฐานประกอบคำรับสารภาพ ศาลย่อมพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปได้ (ฎีกาที่ ๓๔๖๕/๒๕๔๘)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๖๖๐๒/๒๕๔๗

แม้ขณะเกิดเหตุกฎหมายจะบัญญัติโทษสำหรับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย จำคุกขั้นต่ำตั้งแต่ ๕ ปี ขึ้นไปก็ตาม แต่ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้นได้มีการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวโดยกำหนดโทษจำคุกขั้นต่ำเป็นตั้งแต่ ๔ ปีขึ้นไป เมื่อกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะศาลทำการพิจารณาเป็นเช่นนี้ ฉะนั้นในการวินิจฉัยกรณีตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ จึงต้องถือตามนั้น การที่ศาลจะต้องฟังพยานโจทก์หรือไม่ เป็นเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายวิธีพิจารณา ดังนั้น เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพศาลย่อมมีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยได้โดยไม่ต้องฟังพยานโจทก์ก่อน

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

๒. ผลของการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง

✖ หากคดีอาญาใดอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องสืบพยานประกอบ คำรับสารภาพ แต่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตาม คำรับสารภาพโดยไม่มีการสืบพยานประกอบ ศาลสูงจะ พิพากษายกฟ้องโจทก์ หรือยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว ย้อนไปให้พิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี โดยพิจารณา ว่ากระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบนั้นเป็นความพลั้งเผลอ ผิดพลาดของโจทก์หรือของศาลชั้นต้น

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๒.๑) หากเป็นความผิดของโจทก์ที่แถลงว่าไม่ ตัดใจสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพ ย่อมถือว่าโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมาสืบจน เป็นที่พอใจแก่ศาลว่าจำเลยได้กระทำ ความผิดจริง ฉะนั้น การที่ศาลชั้นต้นพิพากษา ลงโทษจำเลยย่อมเป็นการไม่ชอบ ศาล อุทธรณ์จะพิพากษากลับยกฟ้องโจทก์

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๕๔/๒๕๓๘

ความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ ๕ ปี ขึ้นไป เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง แม้จำเลยมีอายุ ๑๖ ปีเศษ และถ้าศาลเห็นสมควรพิพากษาลงโทษก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงกึ่งหนึ่งตามป.อ. มาตรา ๗๕ **แต่ก็ยังคงเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องสืบพยานให้ได้ความถึงการกระทำผิดของจำเลย** เมื่อปรากฏว่าจำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์จำเลยแถลงไม่สืบพยาน ศาลชั้นต้นจึงให้รอฟังคำพิพากษาและได้อ่านคำพิพากษาให้โจทก์จำเลยฟังได้ในวันนั้นเอง **ถือว่าโจทก์ไม่ได้สืบพยานให้เห็นว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ย่อมลงโทษจำเลยไม่ได้** การที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษาลงโทษจำเลยจึงไม่ถูกต้อง **ปัญหานี้แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นต่อสู้ไว้แต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและพิพากษายกฟ้องโจทก์ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕**

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

หมายเหตุ แต่ถ้าความผิดที่จำเลยรับสารภาพ มีวรรคใดที่อัตราโทษอย่างต่ำจำคุกไม่ถึง ๕ ปี ศาลย่อมพิพากษาลงโทษจำเลยในวรรคนั้นได้

ฎีกาที่ ๕๕๑/๒๕๓๖

ความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๑๓ วรรคสาม มีอัตราโทษอย่างต่ำจำคุกตั้งแต่ ๕ ปีขึ้นไป หากจำเลยให้การรับสารภาพก็เป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องนำสืบพยานหลักฐานประกอบคำรับสารภาพของจำเลยและศาลจะต้องฟังพยานหลักฐานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ เมื่อโจทก์แถลงไม่คิดใจสืบพยาน โจทก์จึงไม่มีพยานหลักฐานที่จะให้ศาลฟังลงโทษจำเลยในบทมาตราดังกล่าวได้ แต่เมื่อ**ความผิดในมาตราดังกล่าวในวรรคแรกมีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำตั้งแต่ ๓ ปีขึ้นไป ศาลลงโทษจำเลยในบทมาตราดังกล่าวได้เฉพาะในวรรคแรกเท่านั้น** เมื่อศาลอุทธรณ์วางโทษจำเลยไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาขอ**ที่จะยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้** เนื่องจากเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

สำหรับข้อหาความผิดที่โจทก์ฟ้องและจำเลยให้การรับสารภาพมีอัตราโทษที่ต้องสืบพยานประกอบ แต่โจทก์ไม่ตั้งใจสืบพยาน แม้ความผิดฐานที่โจทก์ฟ้องเป็นความผิดที่รวมการกระทำผิดฐานอื่นอยู่ด้วย แต่เมื่อไม่มีการสืบพยานจึงไม่มีข้อเท็จจริงตามที่พิจารณาได้ความแต่อย่างใด ศาลไม่อาจพิพากษาให้จำเลยมีความผิดฐานอื่นที่รวมอยู่ได้

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๕๔๖/๒๕๖๘

ความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๙ แม้จำเลยให้การรับสารภาพและจำเลยไม่สืบพยาน ก็ไม่อาจพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานนี้ได้ ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ แต่กลับปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นว่า โจทก์แถลงไม่ตั้งใจสืบพยาน โจทก์จึงไม่มีพยานหลักฐานที่จะให้ศาลฟังลงโทษจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธตามฟ้องได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ อีกทั้งแม้ความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นความผิดที่รวมการกระทำ ความผิดฐานลักทรัพย์อยู่ด้วยก็ตาม...

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

...แต่เมื่อปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นว่า ศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังแล้วจำเลยให้การรับสารภาพข้อหาตามฟ้องโจทก์ตามบันทึกคำให้การที่สักขีพยานบันทึกไว้ โจทก์และจำเลยแถลงว่าไม่ติดใจสืบพยาน คดีเสร็จการพิจารณา ดังนั้น ข้อเท็จจริงอันเป็นการกระทำของจำเลยที่โจทก์อ้างว่าเป็นความผิดก็มีเพียงเท่าที่โจทก์กล่าวอ้างในฟ้อง หาได้มีข้อเท็จจริงตามที่พิจารณาได้ความแต่อย่างใดไม่ จึงไม่อาจนำ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๔๒ วรรคท้าย มาใช้บังคับเพื่อให้ศาลลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธดังที่โจทก์ฎีกาได้ (ต้องยกฟ้องฐานชิงทรัพย์ แต่ลงฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน ตาม ป.อ. มาตรา ๓๗๑ ที่โจทก์บรรยายฟ้องและขอให้ลงโทษอีกกระทงหนึ่งดังที่ระบุไว้ท้ายฟ้องได้)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๒.๒) หากเป็นความผิดของศาล เพราะโจทก์แถลงขอสืบพยานประกอบแล้ว แต่ศาลชั้นต้นเห็นว่าไม่เข้าเกณฑ์ที่ต้องสืบประกอบจึงสั่งดสืบพยานโจทก์ แล้วพิพากษาลงโทษจำเลย ศาลอุทธรณ์จะพิพากษายกฟ้องโจทก์ไม่ได้ แต่จะยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้วย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี (ฎีกาที่ ๒๕๙๖/๒๕๔๑)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๒.๓) การสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยไม่จำเป็นต้องสืบให้ได้ความชัดแจ้งปราศจากข้อสงสัยดังเช่นคดีที่จำเลยให้การปฏิเสธ (ฎีกาที่ ๑๐๔๕/๒๕๖๔)

ฎีกาที่ ๔๒๗๖/๒๕๖๔

คดีที่จำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์มีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานมาสืบประกอบคำให้การรับสารภาพเพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยกระทำความผิดตามที่ฟ้อง และศาลจะต้องฟังพยานหลักฐานของโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยกระทำความผิดจริงจึงจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ นั้น โจทก์ไม่จำเป็นต้องนำสืบให้ได้ความชัดแจ้งปราศจากข้อสงสัยดังเช่นคดีที่จำเลยให้การปฏิเสธ เพียงมีพยานมาสืบให้เป็นที่พอใจศาลว่าจำเลยกระทำความผิดจริงตามคำรับสารภาพ ก็เป็นการเพียงพอที่จะลงโทษจำเลยโดยอาศัยพยานหลักฐานนั้นได้แล้ว

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๔๘๒/๒๕๖๖

คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ แม้ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยทันทีไม่ได้ เพราะเป็นคดีมีอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ ๕ ปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น ศาลยังต้องฟังพยานหลักฐานของโจทก์ให้เป็นที่พอใจก่อนว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตามที่ให้การรับสารภาพจึงจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ แต่พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยไม่จำเป็นต้องได้รับความชัดแจ้งโดยปราศจากข้อสงสัยดังเช่นในคดีที่จำเลยให้การปฏิเสธ เพียงแต่รับฟังประกอบคำรับสารภาพของจำเลยให้เป็นที่พอใจศาลว่าจำเลยได้กระทำความผิดก็เป็นการเพียงพอที่ศาลจะลงโทษโดยอาศัยพยานหลักฐานนั้นแล้ว เพราะเป็นกรณีที่โจทก์เพียงแต่นำสืบพยานหลักฐานให้เห็นเป็นเค้ามูลเพื่อประกอบคำรับสารภาพของจำเลยเท่านั้น

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

๓. กรณีที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทำผิดหลายกรรม เมื่อจำเลยรับสารภาพตามฟ้อง ย่อมฟังได้ว่าจำเลยกระทำผิดตามจำนวนกรรมที่โจทก์ฟ้อง (ฎีกาที่ ๔๐๑๘/๒๕๖๒ และที่ ๑๓๔๐/๒๕๖๐)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๖๒๖๓/๒๕๖๘ (ปชญ)

ความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร กับความผิดฐานนำอาวุธปืนเข้าไปในสถานบริการเป็นความผิดหลายกรรมต่างกรรมกันหรือไม่ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า แม้จำเลยกระทำความผิดดังกล่าวต่อเนื่องในคราวเดียวกัน แต่ก็เป็นกรกระทำที่มีเจตนาและองค์ประกอบของการกระทำความผิดแตกต่างกันจึงสามารถแยกการกระทำแต่ละความผิดได้ ประกอบกับเจตนารมณ์ของกฎหมายตาม พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มุ่งคุ้มครองผู้เข้าไปใช้บริการในสถานบริการ จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๕๕๓๕/๒๕๖๗ (ปชญ)

ความผิดฐานร่วมกันประกอบกิจการให้สินเชื่อบุคคลภายใต้การกำกับโดยไม่ได้
รับอนุญาตกับความผิดฐานร่วมกันเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด
เป็นการกระทำที่ผู้กระทำความผิดมีเจตนาประสงค์ต่อผลต่างกัน กฎหมายจึงบัญญัติ
เป็นความผิดและมีบทลงโทษสำหรับความผิดแต่ละอย่างแตกต่างกัน และ
ลักษณะแห่งการกระทำความผิดสามารถแยกส่วนจากกันได้ แสดงถึง
เจตนารมณ์ของกฎหมายมุ่งประสงค์ที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดแต่ละการ
กระทำเป็นกรณีไป แม้จำเลยทั้งสองกระทำความผิดต่อเนื่องกัน แต่เมื่อโจทก์
บรรยายฟ้องแยกเจตนาของจำเลยทั้งสองในการกระทำความผิดตามฟ้องแต่ละ
ข้อได้อย่างชัดเจน และจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพตามฟ้อง การกระทำ
ของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๑๕๑-๑๑๕๓/๒๕๖๔

การใช้บัตรเครดิตทรอนิกส์ ๒๖ ครั้ง แม้มีความมุ่งหมายเพียง
อันเดียวคือเพื่อลักเอาเงินของโจทก์รวมไปจากบัญชี แต่เงิน
ในบัญชีมีจำนวนมากไม่อาจลักเอาไปเสียทีเดียวในครั้งเดียว
ได้ เพราะธนาคารวางระเบียบเกี่ยวกับจำนวนเงินที่อาทอน
อาทอนได้ในแต่ละวันไว้ก็ตาม แต่การใช้จำนวน ๒๖ ครั้ง
นั้น ได้กระทำต่างวันต่างเวลากันและต่างสถานที่กัน มิได้
กระทำต่อเนื่องกัน ทั้งยังมีโอกาสที่จะยับยั้งไขแต่ละครั้ง จึง
เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

หมายเหตุ อย่างไรก็ตาม แม้โจทก์จะฟ้องจำเลยมาหลายกรรมและจำเลยให้การรับสารภาพ แต่ตามพฤติการณ์ที่บรรยายมาในฟ้อง ศาลเห็นว่าเป็นกรรมเดียว ย่อมลงโทษกรรมเดียวได้

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๔๖๗๗/๒๕๖๔

จำเลยปลอมลายมือชื่อ ข. ในฐานะผู้แทนนิติบุคคลผู้เสียหายที่ ๑ ในสัญญาเงินกู้จำนวน ๔,๒๐๐,๐๐๐ บาท สัญญาเงินกู้เบิกเงินบัญชีจำนวน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท และสัญญามอบสิทธิเรียกร้องเงินฝากเป็นประกันจำนวน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท และปลอมลายมือชื่อ ข. ในฐานะส่วนตัว ในสัญญาค้ำประกันสองฉบับเพื่อค้ำประกันสัญญาเงินกู้ข้างต้น หลังจากนั้นจำเลยนำสัญญาทุกฉบับไปใช้อ้างแสดงต่อพนักงานของโจทก์ร่วมเพื่อขอกู้ยืมเงินในเวลาเดียวกัน ดังนี้ แม้สัญญาดังกล่าวจะเป็นเอกสารคนละฉบับกัน แต่จำเลยทำขึ้นโดยมีเจตนาเดียวกันคือเพื่่อมุ่งหมายที่จะให้ได้เงินจากโจทก์ร่วมเป็นหลัก การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๒๗๓๗-๒๗๔๑/๒๕๖๔

จำเลยมีเจตนาเดียวในการเผาป่าที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง ของทุกสำนวนคดี คือเพื่อจะพักอาศัยในป่าที่เกิดเหตุจนถูกจับดำเนินคดีขณะนอนในศาลาซึ่งตั้งอยู่ในป่าในเวลากลางคืนหลังเที่ยง แม้จำเลยจะจุดไฟหลายครั้งเผาป่าหลายแห่ง แต่ป่าที่เกิดเหตุอยู่ละแวกเดียวกัน การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียว

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๑๑๕๔/๒๕๖๓

โจทก์บรรยายฟ้องและเบิกความแยกการกระทำผิดของจำเลยทั้งสองกับพวกว่า ระหว่างวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๒ ถึงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๖๓ เวลากลางวันต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสองกับพวกกระทำความผิดต่อกฎหมายต่างกรรมต่างวาระ โดยทุจริตร่วมกันหลอกลวงโจทก์ด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงอันควรบอกให้แจ้งแก่โจทก์ว่า บริษัท ส. มีโครงการเปิดให้บุคคลภายนอกเข้าร่วมลงทุนซื้อวัตถุดิบเข้าโรงงานเพื่อผลิตสินค้าและส่งออกต่างประเทศและบริษัทจะให้ผลประโยชน์ตอบแทนแก่โจทก์หรือผู้ร่วมลงทุนร้อยละ ๑๐ ของเงินลงทุน ซึ่งหักภาษีแล้ว งวดแรกจะได้รับเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลา ๓ เดือน นับแต่วันที่ลงทุน และงวดต่อไปร้อยละ ๑๐ ของเงินลงทุนทุกเดือนติดต่อกันไป...

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

...หลังจากที่โจทก์ตกลงและเข้าร่วมลงทุนโครงการดังกล่าวผ่านจำเลยทั้งสองกับพวก จำเลยทั้งสองกับพวกได้ไปซึ่งทรัพย์สินของโจทก์หลายครั้ง ซึ่งการหลอกลวงโจทก์ให้หลงเชื่อว่าจะได้ผลประโยชน์ตอบแทนร้อยละ ๑๐ ของเงินลงทุน เป็นเหตุให้โจทก์หลงเชื่อโอนเงินให้จำเลยที่ ๑ กับพวกหลายครั้งตามวันเวลาที่โจทก์แยกบรรยายฟ้องในแต่ละข้อนั้น มีข้อความทำนองเดียวกันว่าโจทก์หลงเชื่อจากการหลอกลวงของจำเลยที่ ๑ กับพวกดังกล่าว การที่โจทก์โอนเงินให้จำเลยที่ ๑ กับพวกในแต่ละครั้ง หลังจากโจทก์รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการลงทุนและตกลงลงทุนตามที่จำเลยที่ ๑ กับพวกหลอกลวงแล้ว จึงเป็นผลสืบเนื่องมาจากจำเลยที่ ๑ ร่วมกับพวกหลอกลวงให้โจทก์หลงเชื่อและร่วมลงทุนกับบริษัท ส. อันเป็นการกระทำต่อเนื่องกันด้วยเจตนาอย่างเดียวกันเพื่อที่จะฉ้อโกงโจทก์ การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นความผิดกรรมเดียวกัน

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

๔. กรณีคำรับสารภาพของจำเลยที่ไม่ถือว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง

(๔.๑) จำเลยกล่าวอ้างในคำรับสารภาพว่าไม่รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิด เท่ากับให้การปฏิเสธว่าไม่มีเจตนากระทำความผิด (ฎีกาที่ ๕๑๑๔/๒๕๓๑, ๕๕๕๓/๒๕๕๓)

A ให้การรับสารภาพตามฟ้อง เพื่อประโยชน์และสะดวกในการพิจารณาของศาล ถือว่าให้การปฏิเสธ

B ให้การรับสารภาพเพราะถูกหลอกใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด

C ให้การว่าไม่รู้ว่สิ่งที่ทำเป็นความผิด แต่เมื่อผิดก็รับสารภาพ

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

หมายเหตุ แต่หากจำเลยให้การว่ากระทำความผิดไปเพราะความ
รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ถือว่าไม่ใช่คำให้การปฏิเสธ แต่เป็นการขอบรรเทาโทษ

ฎีกาที่ ๒๒๗๔/๒๕๒๕

เมื่อศาลอ่านอริยาบดียฟ้องให้จำเลยฟังครั้งแรกจำเลยที่ ๒ ปฏิเสธ ในวัน
เดียวกันขอให้การใหม่เป็นรับสารภาพฐานรับของโจรตามฟ้อง ตาม
คำให้การที่ศาลจดไว้การที่จำเลยที่ ๒ แผลงต่อศาลว่ากระทำไปโดย
รู้เท่าไม่ถึงการณ์เพราะจำเลยที่ ๑ นำเชื้อมาให้และบอกว่าให้เอาไปขึ้น
เงินเป็นค่าเช่าบ้านนั้น เพื่อขอให้บรรเทาโทษ ลงโทษโดยสถานเบา
ไม่ใช่คำให้การว่ามีเจตนากระทำความผิด

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๔.๒) จำเลยให้การว่าการกระทำของตนมีกฎหมายยกเว้นความผิด
ยกเว้นโทษ หรือไม่มีเจตนาแสวงหาประโยชน์เพื่อตนเองหรือผู้อื่นถือว่า
เป็นคำให้การปฏิเสธ

ฎีกาที่ ๑๓๒๐/๒๕๑๓

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยหมิ่นประมาทโจทก์ด้วยการใส่ความทำหนังสือ
ร้องเรียนกล่าวหาโจทก์แล้วส่งไปโฆษณาตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ จำเลยให้
การว่าได้ร้องเรียนจริง โดยส่งคำร้องเรียนไปลงหนังสือพิมพ์ด้วยความสุจริต
เพื่อความชอบธรรม ป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับจำเลยตามคลองธรรมและ
เพื่อประโยชน์แก่ประชาชน ข้อความที่ร้องเรียนเป็นความจริง ขอพิสูจน์
ความจริง ดังนี้ เท่ากับจำเลยต่อสู้ว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดเพื่อมิให้ต้อง
รับโทษตาม ป.อ. มาตรา ๓๒๙ (๑) และมาตรา ๓๓๐ เป็นคำให้การปฏิเสธ

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๔๑๕๘/๒๕๖๓

คำแถลงประกอบคำรับสารภาพของจำเลยที่ ๑ เป็นการยกข้อต่อสู้ขึ้นใหม่ว่า จำเลยที่ ๑ กระทำการตามฟ้องโดยมิได้มีเจตนาแสวงประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เพราะนำเงินดังกล่าวทั้งหมดไปใช้จ่ายเพื่อประโยชน์ของทางราชการ เท่ากับอ้างว่ามิได้มีเจตนากระทำความผิด คำแถลงประกอบคำรับสารภาพของจำเลยที่ ๑ ถือได้ว่าเป็นคำให้การปฏิเสธ

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๔.๓) จำเลยรับสารภาพในความผิดที่ไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ศาลลงโทษไม่ได้

ฎีกาที่ ๒๕๔๐/๒๕๕๑

โจทก์ฟ้องจำเลยว่ากระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ฯ มาตรา ๔, ๖, ๓๔ และ ป.อ. มาตรา ๒๘๗ จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง แต่เมื่อจำเลยเป็นเพียงลูกจ้างรับจ้างจำหน่ายจึงไม่ต้องตามเจตนารมณ์ของ พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ฯ มาตรา ๖ ที่ประสงค์จะลงโทษเฉพาะผู้ประกอบการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้ประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการในรูปของค่าธรรมเนียมสมาชิกหรือด้วยวิธีการอื่นใด แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพตามฟ้องและศาลชั้นต้นสอบโจทก์แล้ว โจทก์ไม่ตั้งใจสืบพยาน ก็ไม่อาจพิพากษาลงโทษจำเลยในข้อหาความผิดตามฟ้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๕

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๔.๔) ความผิดฐานนำพาของกลางเข้ามาในราชอาณาจักร
โดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร หรือฐานซื้อ รับไว้ซึ่งของ
กลางดังกล่าว หรือในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของ
โจร จำให้การของจำเลยต้องขัดแย้งว่ารับสารภาพฐานใด
กันแน่ (ฎีกาที่ ๓๕๖๕/๒๕๔๑ และที่ ๘๘๕๘/๒๕๕๕)

(๔.๕) ความผิดที่จำเลยให้การรับสารภาพและไม่ต้องสืบพยาน
ประกอบ ศาลจะไม่ลดโทษโดยอ้างว่าจำเลยจำนนต่อหลักฐาน
ไม่ได้ (ฎีกาที่ ๑๐๓๖๖/๒๕๕๑ และที่ ๔๓๔๓/๒๕๖๑)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๖๒๘/๒๕๕๒

คดีที่จำเลยให้การรับสารภาพและโจทก์มิได้สืบพยาน ย่อมไม่
อาจกล่าวได้ว่าโจทก์มีพยานหลักฐานเป็นอย่างไร และจำเลย
จำนนต่อพยานหลักฐานเช่นนั้น ดังนั้น คำรับสารภาพของ
จำเลยย่อมเป็นการให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การ
พิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตาม ป.อ. มาตรา ๗๘ สมควร
ลดโทษให้แก่จำเลย แม้ปัญหาข้อนี้จำเลยมิได้ฎีกา แต่ศาลฎีกา
ก็มีอำนาจใช้ดุลพินิจลงโทษจำเลยให้เหมาะสมตามความผิดได้
ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๑๕, ๒๒๕

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๔.๖) โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษบทหนักซึ่งมีอัตราโทษต้องสืบประกอบ เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ แม้โจทก์ไม่สืบพยาน แต่บทเบาที่มีอัตราโทษอย่างต่ำจำคุกไม่ถึง ๕ ปี ศาลย่อมลงโทษเบาได้ ทั้งนี้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ และ ๑๕๒ วรรคท้าย

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๔๕๒๖/๒๕๕๕

โจทก์ไม่ได้นำสืบให้เห็นว่าองค์เทพเจ้า ก. องค์เทพเจ้า ต. องค์เทพ ข. พร้อมอุปกรณ์เป็นวัตถุในทางศาสนาพุทธหรือศาสนาใด และเกี่ยวข้องกับทางศาสนาพุทธหรือศาสนาใด เพราะเหตุใด อย่างไร จึงรับฟังไม่ได้ว่าองค์เทพเจ้าทั้งสามองค์พร้อมอุปกรณ์เป็นวัตถุในทางศาสนา แม้จำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพในความผิดฐานรับของโจรตามฟ้อง แต่ความผิดฐานรับของโจรโดยมีเหตุฉกรรจ์ ตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๗ วรรคสาม กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ ๕ ปีขึ้นไป ศาลต้องฟังพยานหลักฐานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยที่ ๑ ได้กระทำความผิดจริงจึงจะลงโทษได้ เมื่อฟังไม่ได้ว่า องค์เทพเจ้าทั้งสามพร้อมอุปกรณ์เป็นวัตถุในทางศาสนาแล้ว ย่อมไม่อาจลงโทษจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานรับของโจรโดยมีเหตุฉกรรจ์ ตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๗ วรรคสาม ได้ คงลงโทษได้เพียงมาตรา ๓๕๗ วรรคหนึ่ง

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

๕. คำรับสารภาพของจำเลยในกรณีต่างๆ

(๕.๑) กรณีโจทก์ฟ้องขอให้เพิ่มโทษ หรือบวกโทษที่รอ หรือขอให้นับโทษต่อ หากจำเลยให้การว่ารับสารภาพผิดตามข้อหา หรือรับสารภาพตลอดข้อหา ต้องแปลว่าจำเลยรับสารภาพในข้อหาซึ่งเป็นข้อสำคัญแห่งมูลฟ้องเท่านั้น หากได้รับสารภาพในข้อหาที่ขอให้เพิ่มโทษ บวกโทษหรือนับโทษต่อด้วยไม่ (ฎีกาที่ ๖๖๘/๒๔๘๑, ๖๐๔๓/๒๕๔๐)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๕.๒) กรณีโจทก์ฟ้องขอให้เพิ่มโทษ หรือบวกโทษที่รอ หรือขอให้ นับโทษต่อ หากจำเลยให้การว่ารับสารภาพ หรือรับสารภาพตามฟ้อง หรือรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ตลอดข้อกล่าวหา ต้องแปลว่าจำเลยยอมรับสารภาพตามฟ้องในข้อที่ขอให้เพิ่มโทษ บวกโทษ หรือ นับโทษต่อด้วย (ฎีกาที่ ๕๗๘/๒๕๖๒, ๔๕๒๑/๒๕๖๑)

(๕.๓) กรณีโจทก์ฟ้องขอให้เพิ่มโทษ หากศาลมิได้สอบถามคำให้การ จำเลยในเรื่องดังกล่าว แต่โจทก์อ้างส่งบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนที่ จำเลยยอมรับในเรื่องดังกล่าวว่าเป็นความจริง ศาลย่อมเพิ่มโทษ จำเลยได้

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๕๔๘/๒๕๖๑

คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องถึงคดีที่โจทก์อาศัยเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษและมีคำขอให้เพิ่มโทษจำเลยที่ ๑ แม้ศาลชั้นต้นไม่ได้สอบคำให้การจำเลยที่ ๑ ว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์อ้างเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษ แต่โจทก์ได้อ้างส่งบันทึกคำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ ๑ ซึ่งให้การว่า เคยต้องคำพิพากษาให้จำคุกในความผิดฐานลักทรัพย์ และพ้นโทษเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ และจำเลยที่ ๑ ยังเบิกความตอบทนายจำเลยทั้งสองถามถึงว่า จำเลยที่ ๑ พ้นโทษออกจากเรือนจำกลางสุรินทร์ในข้อหาลักทรัพย์ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ต่อมาอีก ๒๗ วัน ก็ถูกจับกุมคดีนี้ อันสอดคล้องกับบันทึกคำให้การดังกล่าวและได้ความตรงกับคดีที่โจทก์อ้างเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษตามฟ้อง ถือว่าโจทก์นำสืบให้ปรากฏข้อเท็จจริงนั้นแล้ว จึงเพิ่มโทษจำเลยที่ ๑ ตามคำขอโจทก์ได้

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๕.๔) เมื่อจำเลยรับสารภาพว่าเป็นบุคคลเดียวกันกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อแล้ว หลังจากนั้นศาลอนุญาตให้โจทก์ขอแก้ฟ้องเกี่ยวกับหมายเลขคดีที่ขอให้นับโทษต่อเพราะพิมพ์ผิดพลาด ต้องถือว่าจำเลยยังคงรับข้อเท็จจริงดังกล่าวอยู่ (ฎีกาที่ ๘๐๔๔/๒๕๔๓)

๖. รายงานการสืบเสาะของพนักงานคุมประพฤติ ศาลใช้ประกอบดุลพินิจในการลงโทษเท่านั้น มิใช่พยานหลักฐานในการรับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดหรือบริสุทธิ์ของจำเลย (ฎีกาที่ ๒๕๔๔/๒๕๔๔ และที่ ๕๘๔/๒๕๔๕)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๖๔๔๒/๒๕๖๒

แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ มีอำนาจที่จะนำข้อเท็จจริงตามรายงานการสืบเสาะและพินิจของพนักงานคุมประพฤติมาประกอบดุลพินิจในการกำหนดโทษแก่จำเลย แต่ไม่อาจนำมารับฟังในฐานะพยานหลักฐานเพื่อวินิจฉัยการกระทำของจำเลยที่ถูกฟ้องด้วยไม่ โดยหากเห็นว่าการกระทำของจำเลยตามรายงานการสืบเสาะและพินิจขัดแย้งกับคำฟ้องของโจทก์และคำรับสารภาพของจำเลย ก็ชอบแต่จะให้ศาลชั้นต้นสืบพยานเพิ่มเติมให้ชัดเจน คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๒ จึงเป็นการวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

หมายเหตุ ศาลยังสามารถนำข้อเท็จจริงจากคำให้การของจำเลยในชั้นสอบสวนที่พนักงานสอบสวนส่งศาลชั้นต้นในชั้นได้สวนคำร้องขอฝากขัง ซึ่งจำเลยไม่คัดค้าน มาประกอบดุลพินิจในการลงโทษได้

ฎีกาที่ ๒๑๔๔/๒๕๕๐

การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ หยิบยกข้อเท็จจริงที่ว่า “จำเลยพาวัดถูระเบิดของกลางไปในบริเวณงานสวนสนุก” มาจากคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลย ซึ่งพนักงานสอบสวนอ้างส่งต่อศาลชั้นต้นในชั้นได้สวนคำร้องขอฝากขังครั้งที่ ๑ โดยที่จำเลยมาศาลในวันดังกล่าวและแถลงไม่คัดค้านการฝากขังและลงลายมือชื่อไว้ในคำให้การพยานผู้ร้องและรายงานกระบวนการพิจารณา โดยศาลอุทธรณ์ภาค ๓ นำมาใช้ประกอบดุลพินิจในการลงโทษ ซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพ หากใช่เป็นการรับฟังข้อเท็จจริงนอกฟ้องนอกสำนวนไม่

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

๓. คดีที่จำเลยให้การรับสารภาพและไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่ต้องสืบประกอบนั้น มิได้หมายความว่าศาลจะต้องพิพากษาลงโทษจำเลยเสมอไป (ฎีกาที่ ๓๓๖/๒๕๓๓)

❁ ถ้าศาลเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิด หรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด ศาลย่อมพิพากษายกฟ้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘๕

❁ หากศาลเห็นว่าสมควรให้มีการสืบพยานหลักฐานก่อนมีคำพิพากษาก็เป็นอำนาจของศาลที่จะมีคำสั่งให้กระทำได้ เช่น ให้ศาลชั้นต้นสืบพยานเพิ่มเติม (ฎีกาที่ ๓๓๖/๒๕๓๓ และที่ ๔๓๕๐/๒๕๖๔)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๕๓๒/๒๕๖๓

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ แม้จำเลยให้การรับสารภาพ มิได้หมายความว่าศาลจะต้องพิพากษาลงโทษจำเลยเสมอไป เพราะในคดีอาญาไม่ว่าจำเลยจะให้การเช่นใดเป็นเรื่องที่ศาลจะต้องพิจารณาให้ได้ความว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงจึงจะพิพากษาลงโทษได้ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่จำเลยกล่าวอ้าง ซึ่งศาลฎีกามีคำสั่งให้ศาลชั้นต้นทำการสืบพยานเพิ่มเติมว่า จำเลยไม่สามารถไปรายงานตัวเพื่อเข้ารับราชการทหารกองประจำการตามหมายนัดของนายอำเภอในวันเวลาและสถานที่ตามหมายนัดได้ เพราะถูกคุมขังในเรือนจำ เช่นนี้ถือได้ว่าจำเลยไม่ได้มีเจตนาหลีกเลี่ยงขัดขืนไม่ไปรายงานตัวเพื่อเข้ารับราชการทหารกองประจำการตามหมายนัดของนายอำเภอ จำเลยไม่มีความผิดตาม พ.ร.บ.รับราชการทหาร พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๓๔, ๔๕

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๗.๑) คดีที่โจทก์บรรยายฟ้องไม่ครบองค์ประกอบความผิด หรือ การกระทำของจำเลยตามฟ้องไม่เป็นความผิด แม้จำเลยให้การรับ สารภาพ ศาลไม่อาจลงโทษจำเลยได้ (ฎีกาที่ ๓๓๒๒/๒๕๖๐)

ฎีกาที่ ๑๕๔๒/๒๕๖๕ แม้ความผิดข้อหาฆ่าผู้อื่นในครอบครัว โดยไม่ได้รับใบอนุญาตและพาผู้อื่นติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือ ทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ซึ่ง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลสามารถพิพากษาลงโทษจำเลยได้โดยไม่ ต้องสืบพยานหลักฐานต่อไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง ก็ ตาม ...

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

แต่เมื่อมีการสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยใน ข้อหาชิงทรัพย์ในเคหสถานโดยมีและใช้อาวุธปืนและโดยใช้ ยานพาหนะแล้ว พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบได้ความเพียงพอว่า จำเลยใช้ปืนอัดลมขู่ผู้เสียหายไม่ให้ขัดขืนจนผู้เสียหายเกิดความ กลัว แต่โจทก์มิได้นำสืบให้เห็นว่าปืนอัดลมดังกล่าวมีคุณสมบัติ และระบบการทำงานซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนได้ อันจะเป็นอาวุธ ปืนตามบทนิยามคำว่า “อาวุธปืน” แห่ง พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่อง กระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๕๐ กรณีจึงไม่อาจสันนิษฐานให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยได้ ...

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

... และคดีต้องฟังข้อเท็จจริงว่าเป็นอัตรดมดังกล่าวมิใช่อาวุธปืนตาม พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ แต่เป็นเพียงสิ่งเทียมอาวุธปืน อันถือไม่ได้ว่าเป็นอาวุธโดยสภาพตามความหมายของบทนิยามในมาตรา ๑ (๕) แห่ง ป.อ. การกระทำของจำเลยจึงไม่มีความผิดข้อหาใช้อาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยมิได้รับใบอนุญาต พาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยมิได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร และชิงทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืน

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๗.๒) คดีที่จำเลยให้การรับสารภาพและไม่อยู่ในเกณฑ์ต้องสืบประกอบ เมื่อศาลพิพากษาลงโทษจำเลยแล้ว จำเลยจะอุทธรณ์ว่าไม่มีเจตนากระทำผิดไม่ได้ เพราะเป็นข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งกับคำรับสารภาพกับเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น (ฎีกาที่ ๑๖๕/๒๕๖๒)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

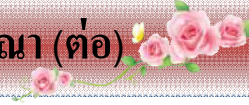
หมายเหตุ แต่ถ้าเป็นคดีที่มีอัตราโทษอย่างต่ำให้อำนาจตั้งแต่ ๕ ปีขึ้นไป หรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น ซึ่งเป็นคดีที่ต้องสืบประกอบคำรับสารภาพ จำเลยย่อมสามารถอุทธรณ์ได้ว่าพยานหลักฐานของโจทก์ไม่มีน้ำหนักลงโทษจำเลยได้ (ฎีกาที่ ๑๒๓๑/๒๕๕๕ และที่ ๒๘๗๕/๒๕๕๐)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

ฎีกาที่ ๕๕/๒๕๖๓

อุทธรณ์ของจำเลยที่ว่า จำเลยไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ ๑ โดยอ้างว่าอาวุธมีดที่ใช้แทงผู้เสียหายที่ ๑ เป็นอาวุธมีดขนาดเล็กมีสภาพเก่า ด้ามมีดกับตัวมีดมีสภาพไม่สมบูรณ์ไม่สามารถฆ่าผู้เสียหายที่ ๑ ได้ อีกทั้งสภาพบาดแผลของผู้เสียหายที่ ๑ มีขนาดเล็กและไม่รุนแรง ไม่อาจทำให้ถึงแก่ความตายได้ เป็นอุทธรณ์อ้างว่าข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบประกอบคำรับสารภาพฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ ๑ โดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามฟ้อง เท่ากับอ้างว่าโจทก์นำสืบไม่สมฟ้อง มิใช่อุทธรณ์โต้เถียงข้อเท็จจริงที่ขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยหรือยกข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ในชั้นอุทธรณ์ ซึ่งเป็นข้อที่มิได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ จำเลยมีสิทธิอุทธรณ์ได้

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

๘. คดีที่มีจำเลยหลายคน จำเลยบางคนรับสารภาพและบางคนปฏิเสธ ศาลอาจสั่งให้แยกฟ้องจำเลยที่ปฏิเสธเป็นคดีใหม่ได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗๖ วรรคท้าย

(๘.๑) คดีที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ปฏิเสธในคดีเดิมเป็นคดีใหม่นั้น โจทก์ต้องฟ้องคดีใหม่ตามข้อหาที่โจทก์ได้เสนอตามฟ้องเดิมเท่านั้น จะฟ้องในข้อหาอื่นไม่ได้ (ฎีกาที่ ๘๓๑/๒๕๐๒)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๘.๒) คดีที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ปฏิเสธในคดีเดิมเป็นคดีใหม่นั้น หากโจทก์ไม่มีคำขอให้นับโทษต่อ ศาลนับโทษต่อให้ไม่ได้ (ฎีกาที่ ๑๖๔๓/๒๕๑๔)

(๘.๓) เมื่อโจทก์แยกฟ้องจำเลยที่ปฏิเสธเป็นคดีใหม่แล้ว โจทก์ต้องระบุนุยานใหม่ จะใช้บัญชีระบุนุยานในคดีเดิมไม่ได้ (ฎีกาที่ ๒๓๘๕/๒๕๒๒)

(๘.๔) เมื่อโจทก์แยกฟ้องจำเลยที่ปฏิเสธเป็นคดีใหม่แล้ว คำขอให้รับของกลางของจำเลยที่ปฏิเสธในคดีเดิมย่อมสิ้นสภาพไปด้วย (ฎีกาที่ ๔๑๕๐/๒๕๒๕)

จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา (ต่อ)

(๘.๕) เมื่อโจทก์แยกฟ้องจำเลยที่ปฎิเสธเป็นคดีใหม่แล้ว ผู้เป็นจำเลยในคดีเดิมย่อมไม่ใช่คู่ความในคดีใหม่ ศาลจะนำ เหตุซึ่งอยู่ในส่วนลักษณะคดีในคดีใหม่มาพิพากษาตลอดไป ถึงจำเลยที่รับสารภาพในคดีเดิมไม่ได้ (ฎีกาที่ ๑๖๔๓/๒๕๑๔)

(๘.๖) เมื่อโจทก์แยกฟ้องจำเลยที่ปฎิเสธเป็นคดีใหม่แล้ว ผู้ เป็นจำเลยในคดีเดิมย่อมไม่ใช่คู่ความในคดีใหม่ โจทก์ใน คดีใหม่ย่อมอ้างจำเลยในคดีเดิมเป็นพยานได้ (ฎีกาที่ ๑๒๘๕/๒๕๖๑)

